

τὰ ὠχρότατα χεῖλη σου μὲ κáιουν νὰ πονῶ.

Βλέπεις; δὲν φταίω ἐγώ—μὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω—Μὴν κλαῖς μπορεί νὰ γυρίσω πάλι— Ποιὸς ξέρει.

—Νὰ ξαναγυρίσης; Δυστυχισμένε! — "Ο,τι σοῦ δίδω εἶνε ἡ Χαρά—ὅ,τι ποθεῖς εἶνε ὁ Πόνος!

Θὰ φύγης ἀπὸ μένα, καὶ ποτέ δὲ θὰ ξανάρθης. "Οχι γιατί δὲν θὰ θέλῃς— ἀλλοίμονο ὅχι γι' αὐτό.—Δὲ θὰ ξανάρθῃς γιὰτί δὲ θὰ μπορῇς—πολλὲς φορές θὰ στρέψῃς στὰ περασμένα τὴν ψυχὴ σου—ὅ,τι ἀφίνεις δὲν θὰ τὸ ξεχάσῃς ποτέ!

"Ακουσέ με: Τὸ μονοπάτι ποῦ θὰ τραβήξῃς ἔχει ἀγκάθια—τριβόλοι καὶ βάτοι πλέκονται καὶ μεγαλώνουν στὶς πέτρες.—'Ανήφορος ἀτέλειωτος σὲ περιμένει.—Πολλὲς φορές θὰ σέρινεσαι μὲ τὰ γόνατα καὶ ἀπελπισμένος θὰ βλέπῃς πῶς ἡ κορυφὴ ἀκόμη φαίνεται.—Θῆρη

στιγμὴ ποῦ καὶ ἡ ἐλπίδες ποῦ μόνο αὐτὲς θάνακιν συντρόφισσες τοῦ δρόμου σου θὰ σ' ἀφίσουν καὶ θὰ φύγουν. Καὶ τότε μόνο θὰ καταλάβῃς τί ἀβάστακτο φορτίο πῆρες—καὶ τότε θῆρη στὸ νοῦ σου τὸ σπητάκι τῆς 'Αγάπης, ποῦ ἐγκατέλειψες.

Φύγε!.. πῆγαινε ἐκεῖ ποῦ σ' ὀδηγοῦν τὰ ὄνειρά Σου!..Ζήτησε τὴ Δόξα καὶ πάλαψε γιὰ νὰ τὴν βρῇς. Νίκησε τὰ ἐμπόδια καὶ πῆγαινε ἐμπρός. Τὴν χαρὰ ὅμως μὴ ἄδικα γυρέψῃς στὸ δάφνινο στεφάνι. Πρὶν νὰ τὸ θέσουν στὸ μέτωπό σου, ποτίστηκε καὶ ἐβλάστησε ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς καρδίας Σου. "Ετσι εἶνε γραμμένο.

Γι' αὐτὸ ὅσο κι' ἂν δοξασθῇς—ὅσο κι' ἂν νικήσῃς—κι' ἂν ὅλος ὁ κόσμος διαλαλήσῃ τ' ὄνομά Σου—μὴ γελιέσαι. Δὲ θὰ στολίσῃ τὰ χλωμά σου χεῖλη μ' ἓνα μοναχὸ χαμόγελο εὐτυχίας.—"Ο,τι ἐγὼ σοῦ χάρισα, αὐτό, δὲ θὰ σοῦ τὸ ξανδώσει κανένας!.. Πῆγαινε— Πῆγαινε!

LALO DE CASTRO

ΣΤΗΝ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΝ

ΡΟΣΗΛΩΣΑ τὰ μάτια μου 'στὸ κέντρον σου ἀπόψε.

Νοιώθω τὸ αἷμα μὲς 'στῆς ἀρτηρίας μου νὰ τρέχῃ περὶ γλυκὰ καὶ νὰ μουδιάζουνε τὰ χεῖλη. Βουρκώσανε τὰ δάκρυα 'στὰ μάτια μου μὲ πόθο καὶ μὲ πόνο.

Κάτι, θαρρεῖς, ζητοῦν νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ὄψιν σου καὶ κάτι νὰ σ' ἐμπιστευθοῦνε μυστικὸ μὲς 'στῆς ἀποψινῆς βραδυᾶς τὴν ἱερότητα.

"Ω! Σὺ δὲν παίρνεις τὴν στιγμὴ αὐτὴ φῶς ἀπ' τὸν "Ἡλιο ποῦ σκορπᾷ τῆς ἀκτίνες του παντοῦ, σ' ὅλην τὴν Πλάσι. Σὺ δανίζεσαι τὸ φῶς ἀπὸ τὸν "Ἡλιο τὸν 'δικό μου, τὸν ξεχωριστό, τὸν "Ἡλιο τῆς ἀγάπης μου τὸν ἀσβεστό· γι' αὐτό κι' ἀπόψε εἶσαι ὠμορφότερη καὶ περὶ γλυκεῖα καὶ περὶ 'περήφανη ἀκόμα.

'Πῆρες τὸ φῶς ἀπὸ τὸ φῶς του καὶ τὴν παρηγορίαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του· μὰ καὶ τῆς πίκρας του τὴν ἄγνην 'πῆρες καὶ τὴν 'σώριασες 'ς τὰ χεῖλη σου.

'Διάβηκες 'πάνω ἀπὸ παγωμένους κορυφὲς καὶ ἔλυωσαν τὰ χιόνια των τὰ ἄλυτα ἀπὸ τὴν φρικαστικὴν χαρὰ ποῦ 'χύναν ἡ ἀκτίνες σου.

'Πέρασες 'πάνω ἀπὸ λαγκαδιὰς καὶ ἀνατρίχλασαν τὰ χορτάρια καὶ τ' ἀγριολουλούδα ἀπὸ τὸ φῶς ποῦ ἔρριψες ἐπάνω των καὶ ἀπεκάλυψες τὰ μυστικά των, τῆς ἀγάπης των.

Κι' ἔτρεξες 'πάνω ἀπὸ πολίτες πλούσιους καὶ σ' ἐδαν μάτια λυπημένα κι' ἀνεστéναξαν καὶ εἶπαν μὲ τὸν νοῦν τους: «Τρεῖς εὐτυχισμένη! 'Στὸ μέτωπό της πτερυγίζει ἡ πνοὴ τοῦ 'Ενδυμίωνος ἀκόμα· ἡ ἐπιδερμίδα της φρίσσει ἀκόμα ἀπὸ τὸ ὕστερον φίλιν του. Τὰ ὠχρά της χεῖλη κρύβουν 'ς τῆς κόχης τους στοργὴν καὶ περιφάνειαν γιὰ τοὺς ὄρκους του καὶ γιὰ τὰς ὑποσχέσεις του. Τὰ μάτια της δὲ πίσω ἀπὸ τὴν ψυχρὴν ἀπάθειαν, ποῦ δείχνουν 'ς τοὺς περισσοτέρους, σφιγχοκρατοῦνε ἡδυπάθεια τρελλή. Λὲς τώρα μόλις τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν ἐναγκαλίσθηκε. Κι' ἐκείνη μεθυμένη ἀπὸ χαρὰ ἀμίλητη, βιάζεται νὰ τελειώσῃ τὸ ταξίδι της καὶ ν' ἀνταμώσῃ τὸν πιστό, τὸν ἀφωσιωμένο της».

Καὶ τὴν θαυμάζουν τὴν γλυκεῖαν Σελήνην καὶ τὴν μακαρίζουν γιὰ τὴν τύχην της ἡ νεῖς, γιὰ τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην της.

Κι' ἐγώ, ποῦ σὲ κυττάζω, τοῦ 'Απείρου 'Εστιάς, στὰ μάτια τὰ μεγάλα... χαμογελῶ στήν σκέψιν τους αὐτὴ! Χαμογελῶ ἀπὸ χαρὰ μεγαλειότερη κι' ἀπ' τὴν δική σου, γιατί εἶνε δικός μου ἐκείνος, ποῦ σοῦ 'δάνεισε τὴν γλύκα, ποῦ σοῦ ἔψαλε τὸν ὕμνον τῆς ἀγάπης, ποῦ μὲ σπαραγμὸ ἐδάκρυσε 'ς τὴν ὄψιν σου τὴν ὥρα ποῦ ὠρκίσθηκε 'μπροστά σου πίστι, ἐνῶ ἡ αὔρες ἡ μυροβόλες καὶ ἡ ἀκτίνες σου ἐπαίζαν γύρω του τὰ νικητήρια κι' ἔσμιγαν κι' ἐφιλοῦσαν 'ς τὰ τραγούδια των τὰ χεῖλη του καὶ 'γλυκοδρόσιζαν τὸ μέτωπό του τὸ πλατὺ κι' ἐσιγοχαΐδευαν τὸ στήθος του καὶ τὸν λαιμό του.

Κύτταξέ με περὶ βαθεῖα, ὅπως σὲ βλέπω, ὠχρὴ μάγισσα!

Κύττα με μὲς τὰ μάτια καὶ ἀντίγραψε κάθε μου ὄνειρο κρυφὸ, κάθε ὠραία μυστικὴ μου σκέψιν.

Βύθισε τῆς ἀκτίνες σου 'στ' ἄδυτα τῆς ψυχῆς μου,
 ἢ θὰ μοῦ παγώσουν τὴν ζωὴ ἢ θὰ τῆς ἐξατμίσει
 τῆς καρδιάς μου ἢ φλόγα, —καὶ πάρε τὴν εἰκόνα
 τῆς ὁλόκληρης μὲ τὰ ὠραία φῶτα καὶ μὲ τῆς
 σκιές της, μὲ τῆς ἀνέκφραστες χαρὰς καὶ μὲ τῆς
 λύπες της τῆς ἀτέλειωτες καὶ κράτησέ τὴν ὑψηλὰ
 ἐμπρὸς στὸν δίσκο του. Κι' ὅταν εἴ τὴν μαύρη του
 ἀπελπισιὰ γυρίσει νὰ σὲ ἀντικρύσει ἐκεῖνος, καὶ σὲ
 κυττάξει περὶ γλυκὰ καὶ περὶ ἀγαπημένα, θυμήσου
 με, ὦ ὦμορφη! Θυμήσου πῶς σ' ἐμένα χρεωστᾶς
 τὸ βλέμμα του, τὴν ἀγάπη του. Ὡδήγησέ τον ν'
 ἀνακαλύψει 'στὴν εἰκόνα τῆς ψυχῆς μου ὅ,τι τὰ χεῖλη
 δὲν 'μποροῦν νὰ 'ποῦν ἀπὸ τὸν φόβο μὴ τὸ βεβη-
 λώσουν.

* *

Καὶ συλλογίζομαι ὅσῳ σὲ βλέπω, πόσῳ εὐμορφῇ
 ψυχὴ ἀντανάκλας αὐτὴν τὴν ὥρα, ποῦ ραγίζει τὴν
 καρδιά μου ἢ ὄψι σου!

Ἀγάλλια γέρνεις τὸ κεφάλι. Τί τάχα νὰ γυρεύ-
 ης; Μὴ τυχὸν κρατῆς κανένα ἱερὸ τοῦ μυστικοῦ,
 ποῦ δὲν μοῦ τῶπε ἀκόμα, κι' ἔρχεσαι νὰ μοῦ τ'
 ἐμπιστευθῇς κρυφὰ ἢ μήπως θέλεις νὰ μοῦ κλέψης
 σιγανὰ ὅ,τι ἀρριθιοῦμαι καὶ σ' ἐσὲ νὰ ὁμολογήσω;

Σὲ κυττῶ καὶ σὲ κυττᾷ τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ κι'
 ἐκεῖνος.

Μᾶς ἐνώνεις!

ὦ! ἐὰν εἶχες σὺ συνειδησι αὐτοῦ ποῦ κάμεις,
 ἂν ἤμπορούσεν ἡ ψυχρὴ σου ἐπιφάνεια νὰ νοιώσῃ τὸ
 βαθὺ μυστήριον, ποῦ ξετυλίγεται 'στὴν ὄψι σου, δὲν
 θάμηνες Σελήνη. Ἡλιος θὰ γινόσουνα καὶ σὺ αὐ-
 τόφωτος καὶ θάδινες ζωὴ καὶ 'σ' ἄλλα ἄστρα!

Μᾶς ἐνώνεις! κι' ἀνεδείχθηκες περὶ σπλαγχνικὴ
 ἀπὸ τὴν ἄστοργη τὴν Κοινωνία κι' ἔσωσες τοὺς πό-
 θους μας κι' ἐνώσες τῆς εὐτυχίας μας. Εὐλόγη-
 σεις τὸν ὑψηλὸ τοῦ στήθους μας δεσμὸ Σὺ πρώτη
 μακρὰ ἀπὸ τὸ πονηρὸ τοῦ κόσμου μάτι, τοῦ κό-
 σμου ποῦ κοιμᾶται ὕπνο ἡθικῶς...

Φιλεῖς μὲ τῆς ἀκτίνες σου τὸ μέτωπό μου καὶ
 ἀνατριχιάζω. Φιλεῖς κατόπιν καὶ τὸν πάναγγο ἄ-
 φρό, ποῦ παίζει κάτω ἀπ' τὸ βράχο ποῦ πατῶ καὶ
 ἀσημόνεις τὸ νερὸ καὶ ἀσημόνεις καὶ τὴ σκέψι μου.

Νοιώθω τὴν γλῶσσά σου κι' ἀπομεινῶ ἀπὸ τὴν
 ἡδονή, ποῦ χύνεις γύρω. Φιλεῖς τὸ κύμα καὶ τὸ
 μέτωπό μου τόσῳ ὦμορφα, ποῦ μὲ ναρκώνεις καὶ
 μὲ ξεγελάς μὲ περασμένης εὐτυχίας ἀναμνήσεις...

Τί ξεπλάνεμα γλυκὸ! Τί σιωπὴ πολὺγλωσση!

Κατὶ αἰσθάνθηκα νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ στήθός μου
 ἀπόψε κι' ἀναγάλλιασα· κατὶ ποῦ μ' ἔκαμε νὰ
 πάρω τὴν ἀναπνοή μου μ' ἀνακούφισι. Καὶ κατὶ
 'χύθηκε ἀπὸ τὴν λάμψι σου μέσ' στὴν ψυχὴ μου
 κι' ἔδωκε γέα δύναμι 'ς τὸ νοῦ μου κι' ἐσχόρπισε
 καινούργια θερμὴ καὶ γλυκάδα μέσα στὴν καρδοῦλα
 μου κι' ἐφύσησε αἶμα θερμότερον στῆς φλέβες μου...

* *

Σὺ φεύγεις τώρα, μάγισσα ὠγρή, καὶ θὰ γυρί-
 σης μὲ τὴν ἴδια ὄψι πάλιν· καὶ ἀπομένω μόνῃ μὲ
 τοὺς λογισμούς μου ἢ ἄμοιρη. Θὰ δύσῃ τὸ φῶς
 σου καὶ ἡ σκία τοῦ πένθους ὀ' ἀπλωθῇ.

Μὴ φεύγεις, ὦ μὴ...

14 Μαΐου

ΣΙΒΥΛΛΑ

CITADELLES

Εἶδα στὸν ὕπνο μου, γλυκὸ μου ἄστρο,
 πῶς ἀνεβήκαμε μαζὺ κ' οἱ δυὸ
 σὲ μιᾷς πολὺ μεγάλης χώρας κάστρο,
 παληό, λησμονημένο, ρημαδιό,

Κι' ἐκεῖ μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη
 κι' ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον χωριστά,
 σταθήκαμε κ' οἱ δυὸ ἀγκαλιασμένοι
 σὲ σιδερένια κάγκελα μπροστά.

Τότε, ἐκεῖν' ἡ φλόγα τῆς ματιᾶς σου,
 ποῦ μ' ἄναψε φωτιὲς μέσ' στὴν ψυχή,
 μοῦ φάνηκε πῶς μ' ἔκαμε κοιτᾶ σου
 πανόχρυον θεό, τρισευτυχῇ.

Κι' ἐπρόσταξα, κυττάζοντας τὴν πόλι·
 «Δικὰ της νᾶν' τὰ πλούτη ὅλ' αὐτά,
 κ' οἱ ἀνθρώποι νὰ γονατίζουν ὅλοι
 σκλάβοι στὰ πόδια της τὰ λατρευτά»...

Ἀκόμη δὲν τὸ σκέφθηκα καὶ νὰ το·
 ὁ λόγος μὲν ἐβγήκε ἀληθινός,

καὶ βρέθηκε στὸ κάστρο ἀπὸ κάτω
 κόσμος γονατιστὸς καὶ ταπεινός.

Καὶ σύ, ποῦ σὲ εἶχε ὁ κόσμος μου δοξάσει,
 ὁ κόσμος, ποῦ τὸν πρόσταξα ἐγώ,
 ἐπρόσεχες σ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχα πλάσῃ
 κι' ὄχι σὲ μὲ τὸ δημιουργό.

Τότε ἔννοιωσα τί ἔκαμα—ὠϊμένα!
 σὲ εἶχε μεθύσ' ἡ δόξα κ' ἡ χαρά,
 καὶ πεῖα δὲν μ' ἐθυμίζηκες ἐμένα,
 ποῦ σ' ἔκαμα μεγάλη καὶ κυρά.

Κι' ἐγώ, ἀπὸ τὴ ζήλια τὴ μεγάλη,
 ἔδωκα μιὰ καινούργια προσταγὴ
 κ' ὅλος ὁ κόσμος ξαναχάθη πάλι
 καὶ ἄνοιξε καὶ τὸν κατάπνε ἡ γῆ.

Κι' ἔτσι μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη
 κι' ἀπὸ τὸν ξένον κόσμον χωριστά
 βρεθήκαμε καὶ πάλι ἀγκαλιασμένοι
 στὰ σιδερένια κάγκελα μπροστά.

Καίριον 1907

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ